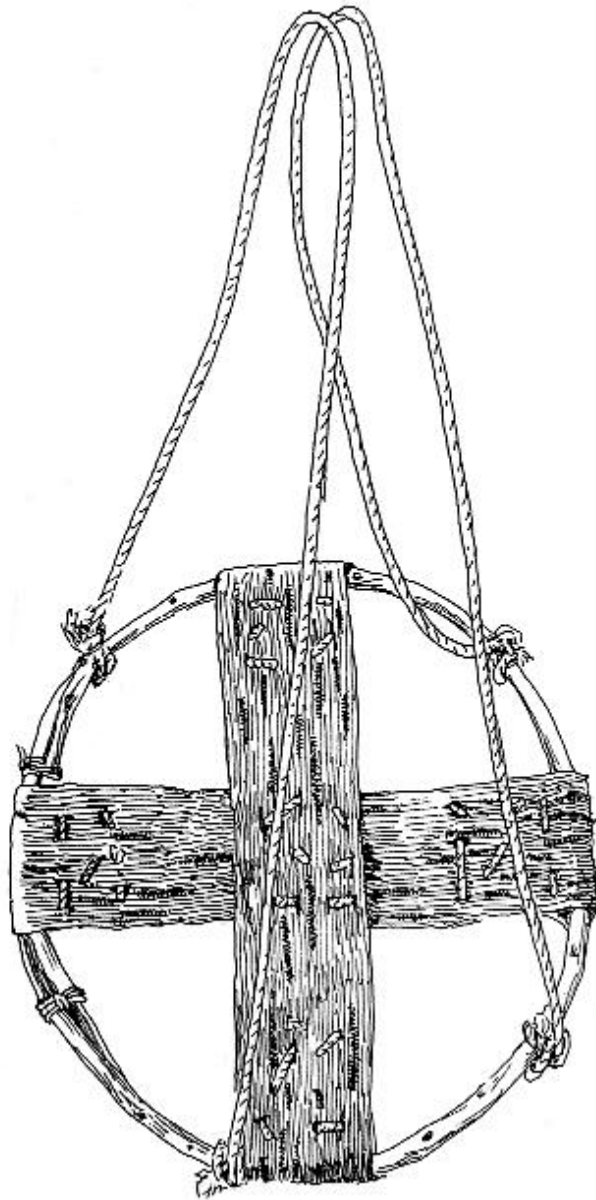


ETHNOS

TIEDOTE



2/2003

Sisältö:

Sisältö:.....	2
Puheenjohtajan palsta:.....	3
Onko humanistilla taloudellista tulevaisuutta?.....	3
Uusi hallitus järjestäytyi.....	5
Vaikuttavatko kansatieteilijät muualla kuin pirtin nurkassa?.....	5
Ethnos ry:n seminaari Tieteiden talolla 14.3.2003.....	5
Vuoden pro gradu-tutkielma.....	11
Saamelaisuus Kansallismuseossa.	11
Seminaareja.....	14
Aluekehitystyö ja kulttuurisesti kestävä kehitys.....	14
Rakennusperintö – huomisen vahvuus	15
Scanning for the Future.....	18
Ilmoitusasioita.....	18
Turkuun perustettu Ethnos-Aura.....	18
XIIIth International Oral History Conference.....	19
Connecting the Circumpolar World.....	21
Jäsenmaksut.....	24

ETHNOS r.y.

c/o Tieteiden talo
Kirkkokatu 6 00170 Helsinki

<http://www.ethnosry.org>

Ethnos-tiedote 2/2003 toukokuu

Kansikuva: Smörvåg, Vörå. Tussipiirros Bo Lindberg 1964. Takakansi: Midsommarstång, Enklinge.
Tussipiirros Heidi Henriksson 1967. Etnologiska arkivet vid Åbo Akademi Kr 586 ja 655

Suomen kansatieteilijöiden yhdistys Ethnos ry:n Ethnos-tiedote ilmestyy seuraavan kerran
syyskussa 2003. Numeroon tarkoitettu aineisto tulee toimittaa 12.9.2003 mennessä Niklas
Huldénille osoitteeseen: Etnologi / Åbo Akademi Piispankatu 13, 20500 Turku tai sähköpostitse
osoitteeseen: tiedote@ethnosry.org

Ethnos ry: hallitus 2003

Puheenjohtaja Pirjo Korhokangas, puh. (014) 2601 237, puheenjohtaja@ethnosry.org

Varapuheenjohtaja Pia Olsson puh. (09) 191 23309, pia.olsson@helsinki.fi

Kansainvälisten asioiden sihteeri: Maarit Knuutila, puh (040) 5935325, maaknuu@campus.jyu.fi

Museoyhdyshenkilö: Aila Nieminen, seurasaarisaatio@kolumbus.fi

Seminaarisihteeri: Katriina Siivonen, puh. (02) 333 5257, katriina.siivonen@tukkk.fi

Tiedotussihteeri: Niklas Huldén, puh. (02) 215 4801, niklas.hulden@abo.fi

Sihteeri: Mari Immonen, puh 050-586 4512, sihteeri@ethnosry.org

Taloudenhoitaja: Hanna Naarmala, puh. 040-5509703, hanna.sinisalo@nic.fi

Puheenjohtajan palsta:

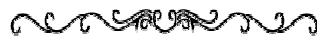
Onko humanistilla taloudellista tulevaisuutta?

Yksi puhutuimpia opiskelijaelämää koskettavia asioita viime aikoina on varmaankin ollut ns. Sailaksen paperi, jossa etsitään ratkaisuja maamme työllisyyspoliittisiin ongelmiin. Erityisesti keskustelua on herättänyt Sailaksen työryhmän esitys opintotukijärjestelmän uudistamisesta. Uudistus lienee hieman harhaanjohtava ilmaus, koska sellaisena kuin asia on julkisuuteen tullut, kysymyksessä näyttäisi olevan paluu aikaan ennen nykyistä opintotukijärjestelmää. Opintojaan 1970-luvulla suorittanut koki olevansa etuoikeutetussa asemassa saadessaan nostaa valtion tukemaa opintolainaa, jota inflaation sanottiin onnekaasti nakertavan. Inflaatiosta huolimatta lainat oli sääntillisesti takaisin maksettava, joskus vekselivetoisestikin.

Sailaksen työryhmän ehdotus asettaisi yliopisto- ja korkeakouluopiskelijat jälleen velalla eläjiksi. Velkaa tosin luvataan annettavan riittävästi täysipainoisen opiskelun ja opiskelijaelämän kustantamiseksi; paperin mukaan velka onkin tuki, koska sen saisi vähentää verotuksessa. Systeemiä on puolusteltu sillä, että se nopeuttaisi opiskelijoiden valmistumista ja siirtymistä tuottavaan työelämään kunniallisiksi veron maksajiksi. Vastustajat taas näkevät asian päinvastoin: velan otto olisi nykyisten työmarkkinoiden vallitessa aina riski, jota mieluummin vältettäisiin käymällä työssä ja opiskelemalla sen ohessa – aivan kuten nykyisinkin. On myös vedottu siihen, että velaksi opiskelu asettaisi opiskelijat eriarvoiseen asemaan; vanhempien taloudellinen tuki kun ei kaikille ole samanlainen.

Yksi tärkeä asia on oikeastaan jäänyt keskustelematta: miten opintotukijärjestelmän uusiminen vaikuttaisi esimerkiksi yliopistossa opiskeltavien oppiaineiden ”suosioon”. Eittämättä nousee mieleen uhka kuva siitä, että ns. taloudellisesti ”tuottamattomat” aineet, kuten perinne- ja etnologiatieteet joutuisivat ainakin jonkinasteiselle ”tappolinjalle”. Kuka uskaltaisi riskeerata tulevaisuutensa kulttuurin ja humanismin hyväksi. Vielä 1970 - 1980-luvuilla näitäkin aineita opintovelalla opiskelevien edessä siinsi kuitenkin jokseenkin varma työhön sijoittuminen valmistumisen jälkeen.

Edellä esittämäni pessimistiset tulevaisuudenkuvat häipyivät kuitenkin osaksi, kun sattumoisin käsiini osui Helsingin yliopiston humanistisen tiedekunnan TT-hankkeen (työllistymis- ja tietoteollisuushanke) julkaisema Humanistilehti (2002), jossa käsitellään mm. humanistien sijoittumista perinteisesti ei-humanistisina pidetyille työaloille. Äkkiseltään lehdestä poimittuna humanistisia aineita opiskelevia ja opiskelleita toimii monenlaisissa liike- ja talouselämän palveluissa; mm. Nokian kehityspäällikkönä, osakkaana pankkiiriliikkeessä, yksityisyrittäjänä sisustusalailla... Työnantajien lausuntojen mukaan ”humanistit tuulettavat työyhteisöä ja tuovat uusia näkökulmia teknisvoittoiseen työympäristöön”, ”humanisti tuo yritykseen mukanaan ihmislähtöisen tutkimisen näkökulman”. Tämäntapaisten visioiden ja toteutumien toivoo esimerkin tavoin kannustavan humanisteja rohkeisiin ratkaisuihin aineyhdistelmässään ja työelämään hakeutessaan. Epätavalliset ja rohkeat ratkaisut ovat tarpeen siksikin, että tähtääminen vain tiettyyn rajattuun ja ennalta määriteltyyn ammattiin ei monilla humanistisilla aloilla ole enää avain elämänikäiseen työuraan.



Ethnoksen vuosikokousseminaari, josta tässä tiedotteessa on erillinen kirjoitus, sekä vuosikokous pidettiin maaliskuun puolivälissä Helsingissä. Vuosikokouksen yksimielisellä päätöksellä yhdistyksen jäsenmaksuja korotettiin (korotetut maksut 20 ja 10 euroa), mutta samalla etuja lisättiin: jäsenmaksu sisältää jatkossa Ethnologia Fennican. Näin jäsenemme saavat kotiin kannettuina neljän Ethnos-tiedotteen ohella oman yhdistyksensä julkaiseman kansainvälisen aikakauslehdän.

Pirjo Korkiakangas

Uusi hallitus järjestäytyi

Huhtikuun 25. päivänä pidetyssä kokouksessa uusi hallitus järjestäytyi seuraavasti:

Yhdistyksen puheenjohtajaksi valittiin edelleen Pirjo Korkiakangas ja varapuheenjohtajana jatkaa Pia Olsson. Uusi jäsen Marjut Knuuttila toimii kansainvälisten asioiden sihteerinä. Aila Nieminen jatkaa museo-yhdyshenkilönä, jolle kuuluvat myös työllisyyteen liittyvät kysymykset. Katriina Siivonen jatkaa seminaarisihteerinä ja Niklas Huldén tiedotussihteerinä, jolle kuuluu myös Ethnos-tiedotteen toimitaminen. Sihteerinä toimii edelleen Marjut Immonen ja taloudenhoitajana Hanna Naarmala.

Vaikuttavatko kansatieteilijät muualla kuin pirtin nurkassa?

Ethnos ry:n seminaari Tieteiden talolla 14.3.2003

Maaliskuun puolivälissä oli jälleen Ethnos ry:n perinteisen kevätseminaarin aika. Perjantaina 14.3.2003 kokoontui vajaat 100 kansatieteilijää ympäri maan Helsinkiin, Tieteiden talolle. Seminaarin otsikona oli tällä kertaa ”Vain idyllisen perinteen vaalijoita? Kansatieteilijät yhteiskunnallisina vaikuttajina”. Iltapäivän kestänyt seminaari herätti paljon kysymyksiä ja huolestumistakin tieteenalan tulevaisuudesta.

Ethnoksen puheenjohtaja Pirjo Korkiakangas avasi tilaisuuden kello 13 ja pohti, kuuluuko kansatieteilijän ääni pirtinnurkkaa kauemmas. Kuten myöhemmin saimme todeta, kyllä se kuuluu. Korkiakangas kertoi myös lyhyesti tämänkertaisen seminaarin taustoista, eli tarkoituksena oli osaltaan kunnioittaa Kustaa Vilkunan elämäntyötä.

Ensimmäisenä esiintyi tutkija FM *Ari Mesivaara* Urho Kekkosen arkistosta. Hänen esitelmänsä, ”Kustaa Vilkuna – kansatieteilijä vallan ytimessä”, kertoi niin uutta kuin jo ennestään tuttuakin tietoa

presidentin taustalla vaikuttaneesta kuuluisasta kansatieteilijästä. Kävi ilmi, että Vilkuna kirjoitti ”suurmiestekstejä” jo Kyösti Kalliosta, ennen kuin hänen suhteensa 1930-luvun puolivälin jälkeen syveni Urho Kekkosen kanssa. Sota-aikana Kustaa Vilkuna palveli sensuurin palveluksessa. Urho Kekkonen, joka kirjoitti salanimellä Suomen Kuvalehteen, sai paljon arvokasta aineistoa Vilkunan kautta. Tämä puolestaan keräsi ”kohumateriaalia” eri ministeriöiden virkamiehiltä.

Kustaa Vilkuna kirjoitti paljon niin tieteellistä kuin poliittistakin tekstiä. Vuoden 1950 presidentinvaalien aikaan Vilkuna kirjoitti julkisuudessa positiiviseen sävyyn Kekkosesta sekä hoiti samalla tämän epävirallisia tiedotuskanavia. Kekkonen valittiin pääministeriksi 1950-luvulla ja samoihin aikoihin Kustaa Vilkunasta tuli Helsingin yliopiston kansatieteen professori. Vuonna 1958 Vilkuna toimi hetken myös opetusministerinä. Kun virkamiehet ottivat vähitellen hoitaakseen Vilkunan töitä, tämä keskittyi yhä enemmän toimimaan presidentin epävirallisena neuvonantajana sekä esimerkiksi puheiden esitarkastajana. Kustaa Vilkuna jäi eläkkeelle vuonna 1972 ja toimi Kekkosen taustavaikuttajana aina kuolemaansa asti vuoteen 1980.

Mesivaaran esityksen jälkeen käytiin keskustelua. Professori Bo Lönnqvist Jyväskylän yliopistosta totesi, että Vilkunan tapauksessa tieteellinen ja julkinen elämä nivoutuivat yhteen niin, että suhteita saattoi hyödyntää tieteen ja politiikan kentällä ristiinkin. Lönnqvist muistutti, että Vilkuna käytti tieteen tietämystään taitavasti hyväkseen poliittisessa retoriikassa. Hän kritisoi voimakkaasti myös esimerkiksi Kemijoen valjastamista eli arvosteli ja kyseenalaisti valtiotalta, asemastaan huolimatta. Mesivaara puolestaan totesi, että Vilkuna vaikutti esimerkiksi Kemijoki-yhtiöön Kekkosen kautta. Kekkonen näet esiluki Vilkunan tekstejä ja oli toisaalta läheisessä suhteessa yhtiöön. Professori Juhani U.E. Lehtonen Helsingin yliopistosta pohti myös Vilkunan ja Kekkosen suhteen pysyvyyttä. Koska Vilkuna ei koskaan asettunut Kekkosen kanssa kilpailutilanteeseen, heidän suhteensa pysyi läheisenä ja luottamuksellisena, toisin kuin Kekkosen ja hänen poliitikko-ystäviensä kesken saattoi käydä.

Kun muutamat muutkin kuulijat olivat vielä kommentoineet ja kertooneet omia tietojaan, siirryttiin iltapäivän toiseen esitykseen. Tutkija

FM *Tiina-Riitta Lappi* Jyväskylän yliopistosta puhui otsikolla ”Poliittikka etnologisena tutkimuskohteena”. Lappi on tutkinut Jyväskylän kunnalliselämää ja erityisesti sitä, millaista tietoa hallinto tuottaa ja käyttää. Tässä on tärkeää erityisesti merkityksenanto-prosessi, eli miten käytetyt sanat ja termit luovat todellisuutta.

Lapin mukaan puhuja ei useinkaan kyseenalaista sitä, etteikö kuulija ymmärtäisi jotain asiaa samoin kuin puhuja itse. Myyttisen tiedon ja rationaalisen tieteellisen tiedon alueita ei voida erottaa. Jos tabun asian lausuu julki, voi saada kuitenkin aikaan muutoksen johonkin asiaan. Tämä ei nykyään myöskään enää läheskään aina johda tabunrikkojan rankaisemiseen.

Kunnanvaltuutettujen mukaan virkamiesvalmisteluun kuuluu näkyvät kenttä, joka vaikuttaa päätöksentekoon. Erityisesti näin ajattelevat ne, joilla ei ole suoraa yhteyttä virkamieskuntaan. Virkamies-ten asioiden käsittelytapa on lisääntynyt, tekninen puhe menee poliittisen ajattelun ohitse. *Tiina-Riitta Lappi* ehdotti, että tulevaisuudessa etnologit voisivat olla mukana määrittämässä todellisuutta. Arkielämän tutkijoina he voisivat tätä kautta osallistua yhteiskunnalliseen keskusteluun.

Esityksen jälkeen eräs ministeriössä töissä oleva kuulija toi julki pitkäaikaisen toiveensa siitä, että arki ja todellisuus tuotaisiin poliittiseen hallintokulttuuriin. Tässä kansatieteilijöillä olisi vaikuttamisen mahdollisuus. Professori *Lönnqvist* totesi, että Lapin kertoma tutkimus oli tilaustyö, joka ei kaupunginhallituksessa saanut heti varauksetonta kannatusta. *Lönnqvist* painotti, että tilaustyö tulee tehdä aina tieteen ehdoilla! *Lappi* totesi itse vielä lisäksi, että kentältä kuului muitakin negatiivisia kommentteja. Joidenkin mukaan kunnalliselämää voivat tutkia vain politiikantutkijat, eivät kulttuurintutkijat.

Eräs kuulija tiedusteli, miten tieto tuloksista siirtyisi parhaiten poliittisille päättäjille. Väitöskirjojahan lukevat vain harvat. *Lappi* vastasi, että Jyväskylän kaupunginhallinnosta on tullut palautetta ja toiveita yhteistyön jatkamisesta. Hän suositteli myös lehtiin kirjoittamista ja erilaisiin tilaisuuksiin osallistumista. Vaikuttamiseen professori

Lönnqvist lisäsi vielä, että Jyväskylässä etnologinen tutkimus romutti erään rakennushankkeen etenemisen.

Iltapäivän kolmantena esiintyjänä kuultiin Siirtolaisuusinstituutin tutkija FT *Marjut Anttosen* esitelmä ”Sekoilua vai moniäänisyyttä? Etnopolitiikkaa Ruijassa -teoksen vastaanotosta”. Anttonen kertoi konkreettisin esimerkein siitä kirjavasta kommentoinnista ja kritiikistä, jota hänen vuonna 1999 ilmestynyt väitöskirjansa on herättänyt kentällä ja tieteen piirissä aina näihin päiviin asti. Vastaanotto on ollut hyvin vaihtelevaa, lukijakunnasta riippuen. Toiset ovat haukkuneet väitöskirjaa jopa ”henkilökohtaisen epäonnistumisen egotripiksi”, toisaalta erityisesti tieteellisistä piireistä on tullut erinomaisia arvioita.

Anttonen tarkastelee väitöskirjassaan ruijansuomalaisten yhteisöä mikro-, väli- ja makrotasolla. Kirjan julkistamisen jälkeen alkoi kentältä tulla kommentteja jokaiselta tasolta. Norjassa, paikallisten keskuudessa, kirja haukuttiin niin lehtien palstoilla kuin radiossakin. Anttonen totesi, että oli tyrmäävän inhottavaa saada sellaista kritiikkiä osakseen, vaikka toisaalta palaute osoitti että analyysi osui oikeaan ja tutkimukselle oli tarvetta. Hän pohti lisäksi, että negatiivista palautetta antaneet olivat lähinnä niitä informantteja, jotka toimivat aktiivisesti kveeniliikkeessä. He eivät ehkä halunneet olla empiirisen tutkimuksen kohteina.

Anttosen intensiivisen esityksen jälkeen siirryttiin kahville Tieteiden talon aulaan, jonka jälkeen palattiin saliin kuulemaan päivän kaksi viimeistä esitystä. Ensin puhui tutkija FM Anna Kirveennummi Tulevaisuuden tutkimuskeskuksesta. Hänen aiheenaan oli ”Kulttuuri yhteiskunnallisena ja taloudellisena voimavarana”. Esityksessään Kirveennummi pohti mm. sitä, minkälaisia haasteita muuttuva yhteiskunta luo kansatieteilijöille. Eri lähteiden mukaan kulttuurin merkityksen arvellaan kasvavan tulevaisuudessa, vaikkakin vielä tämänhetkisessä tilanteessa taiteen ja kulttuurin pitää perustella olemassa olonsa oikeutus esimerkiksi taloudellisesti. Paikallisen kulttuurin vahvistamisesta haetaan apua esimerkiksi autioituvan maaseudun ongelmaan. Näin saadaan paikallinen identiteetti ja yhteisöllisyys vahvistumaan ja sitä kautta myös esimerkiksi matkailulliset ja taloudelliset seikat voimistuvat alueella.

Tuotteistamista koskevissa suunnitteluprosesseissa pitäisi aina olla myös kansatieteilijä mukana. Kirveennummi kuulutti kansatieteen opetukseen parempia välineitä käsitellä näitä asioita. Esimerkiksi Ammattikorkeakoulut ovat jo paljon mukana kulttuurin tuotteistamisessa. Kansatieteilijät voivat hyvin tuottaa tärkeää tietoa moniäänisestä kentästä historiallista taustaa vasten.

Esityksen jälkeen käytiin varsin pitkä keskustelu, jossa sivuttiin mm. Saksan kansatieteen oppituolien vaikeaa tilannetta. Professori Bo Lönnqvistin mukaan Saksassa on jo neljä tieteenalamme oppituolia lakkautettu, koska on todettu sisäänpäin kääntyneiksi tieteiksi, joilla ei ole merkitystä yhteiskunnallisesti. Lönnqvist peräänkuulutti, että myös Suomessa tämä asia pitää huomioida, ennen kuin täällä päädytään samaan tilanteeseen. Assistentti FT Helena Ruotsala Turun yliopistosta kyseli sellaisten tutkintovaatimusten ja opetuksen perään, jotka vahvistaisivat yhteiskunnallista vaikuttamista.

Iltapäivän viimeinen esitelmä oli aiheeltaan ”Paikallismuseo kerätyn kertojana – yhteisö muuttuu, kokoelmat säilyvät” ja sen piti tutkija FM *Johanna Lehto-Vahtera* Turun yliopistosta. Esityksensä aluksi Lehto-Vahtera totesi, että ulkopuoliset ihmiset ajattelevat tavallisesti ”museon” ja ”näyttelyn” synonyymeiksi. Lisäksi esimerkiksi museoiden avoimuus kaikille on jo sinänsä vaikuttamista yhteiskuntaan. Lehto-Vahteran mukaan laajentunut museotoiminta vaati aikanaan paikallismuseotoiminnan aloittamista. Museoiden kokoelmat ovat nykyisin museoitumassa. Tämä tarkoittaa sitä, että kokoelmat tulisi selvittää ja käydä läpi. Nykyisin kansatieteilijä ei enää perusta museota, vaan hän selvittää olemassa olevaa materiaalia.

Mystillisuus ja tuohikulttuuri ovat osa museota. Esineiden arkistointi museoihin vahvasti aiemmin kansallistunnetta; museoon koottiin ”ideaalimennyt”. Museo on aina myös osa ympäröivää yhteisöä ja museolaitos on vaikuttanut suomalaisuuteen jo 100 vuoden ajan – tätä vain ei ole juurikaan tutkittu. Jatkuva museoiden perustaminen on puhtaasti suomalainen ilmiö, vaikka 1990-luvulla paikallismuseoita onkin perustettu enää vain muutama. Suomessa on yksi museo 5000 asukasta kohti, eli tihein museoverkosto maailmassa. Lopuksi Lehto-Vahtera totesi, ettei ihmisten esineymmärrys enää riitä hahmottamaan museoiden kansatieteellisiä kokoelmia.

Eräs kuulija tiedusteli, miten kansatieteilijät ja museot kohtaavat. Johanna Lehto-Vahteran mukaan käytännön esinetunnistus tuottaa ongelmia myös meille ja lisäksi taustalla vaikuttaa ajatus siitä, millaista museotyön pitäisi olla. Professori Lönnqvist kertoi, miten museoesineitä luetteloivat opiskelijat olivat käyttäneet lähteenään Toivo Vuorelan kirjaa, vaikka esineiden merkitys olisi pitänyt selvittää haastatteleamalla vanhoja ihmisiä. Tätä kautta meiltä on häviämässä suuri kulttuuripääoma. Esineistöä ei voida verrata taideteokseen: sille jokainen sukupolvi antaa omia tulkintojaan, mutta esineelle näin ei voida tehdä. Tähän Lehto-Vahtera puolestaan totesi, ettei paikallismuseoissa ole luetteloita esineistä, joten myöskään myöhempää tulkintaa ei voida tehdä. Viimeisen esityksen jälkeen puheenjohtaja Pirjo Korkiakangas kiitti vielä osallistujia ja muistutti seminaarin jälkeen alkavasta Ethnos ry:n vuosikokouksesta.

Ethnoksen tämänvuotinen seminaari oli jälleen tiivis tietopaketti ja ajatuksia herättävä luentokimara. Kansatieteilijät ovat selvästi vaikuttaneet yhteiskuntaan paljonkin menneinä aikoina, mutta nykyisin tuo vaikuttamisen mahdollisuus on vähentynyt. Tämä johtuu sekä meistä itsestämme, että yhteiskunnan muuttumisesta. Onko meillä Suomessakin vaarana, Saksan tapaan, että meidät tulkitaan sisäänpäinkääntyneeksi tieteeksi? Sellaiseksi tieteeksi, jolla ei ole mahdollisuuksia tai halua vaikuttaa yhteiskuntaan? Ja joka sitä tietä tode-taan turhaksi, tarpeettomaksi ja lakkautettavaksi? Kansatieteilijä voi kuitenkin vaikuttaa yhteiskuntaan monella eri tavalla, kuten iltapäivän aikana tuli selväksi. Meidän pitää nyt vain ruveta käyttämään niitä keinoja ja tehdä kansatieteestä myös yhteiskunnallisesti entistä varteenotettavampi tiede.

Jussi Lehtonen
Kansatiede
Turun yliopisto

Vuoden pro gradu-tutkielma

Niina Puurunen Helsingin yliopistosta voitti vuoden 2002 pro gradun tittelin

Fil. Lis. *Maija-Liisa Hirvi* joka toimi valitsijana totesi Niina Puurunen tutkielmasta mm. seuraavasti:

”...pro gradu-työ on museokokoelmia koskevaksi tutkielmaksi poikkeuksellinen. Hän on työssään onnistunut välttämään kronologisen luetteloimaisuuden. ... Työn taustaan ja museoesineisiin liittyvä analyysi on syvällistä. Se liittyy museoesineet ja niiden kerääjät sekä keruumatkat kiinteästi kulloisenkin ajan historialliseen perspektiiviin. Kiinnostavaa on seurata tekijän analyysiä hankituista esinelajeista kerääjien tiedollisen, aseenteellisen ja ammatillisen taustan heijastumina. Kulloisenkin ajan tieteellisellä ajattelutavalla on ollut oma vaikutuksensa hankintapolitiikkaan.

... Tutkielman teksti on elävää ja sujuvaa. Se suorastaan houkuttelee lukemaan.”

Niina Puurunen kertoo tutkielmastaan seuraavassa:

Saamelaisuus Kansallismuseossa.

Suomen kansallismuseon saamelaisten esinekokoelmien muodostuminen, karttuminen ja analyysi

Pro gradu-tutkielmani tarkoituksena oli selvittää miten Kansallismuseon saamelaiset esinekokoelmat aikoinaan muodostuivat, miten ne karttuivat ja mitä ne tarkalleen ottaen sisältävät. Näiden perusteella oli tarkoitus selvittää mitä saamelaiset esinekokoelmat kertoivat valtaväestön suhtautumisesta saamelaisiin eri aikoina ja millaisia muutoksia asiassa oli tapahtunut.

Suomen Kansallismuseon saamelaiset esinekokoelmat saivat alkunsa vuonna 1830, kun ensimmäinen saamelaista kulttuuria edustava esine lahjoitettiin silloisen Keisarillisen Aleksanterin-Yliopiston museon kokoelmiin. Saamelaisia esineitä kertyi 1800-luvun aikana myös Suomen Muinaismuistoyhdistyksen (perustettu 1870) ja Suomen Ylioppilasosakuntien kansatieteellisen museon

(1876) kokoelmiin. Kun nämä esinekokoelmat yhdistettiin Valtion Historialliseksi Museoksi vuoden 1894 alusta lähtien, siirtyivät myös kokoelmissa olleet saamelaiset esineet valtion omistukseen. Vuonna 1917 museon nimi muutettiin Suomen kansallismuseoksi.

1800-luvulla saamelaisia esineitä lahjoittivat kokoelmiin Lapissa toimineet eri alojen virkamiehet, kansallisen heräämisen innoittamat keräilijät sekä myös lukuisat yksityiset henkilöt. Karttuminen oli kuitenkin saamelaisten esinekokoelmien osalta sattumanvaraista ja perustui lahjoitukseen sekä pienimuotoisiin lunastuksiin. Kun Suomalais-Ugrilainen Seura vuonna 1883 aloitti toimintansa, alkoivat seuran stipendiaatit kielennäytteiden ohella tuoda matkoiltaan myös saamelaisia esineitä, jotka päätyivät museokokoelmiin. Ratkaiseva käänne saamelaisten esinekokoelmien kartuttamiselle oli H. F. Antellin rahaston myöntämät korkovarot ”tosiarvoisten esineiden ostamiseksi Kansallismuseolle”, joita jaettiin vuodesta 1897 lähtien. Näiden varojen turvin toteutettiin huomattavia kansatieteellisiä keruumatkoja myös saamelaisten esineiden kartuttamiseksi. Ensimmäisen keruumatkan Sodankylään, Inariin ja Utsjoelle teki museon intendentti *Theodor Schvindt* vuonna 1902. Merkittävin yksittäinen kerääjä oli kuitenkin *T. I. Itkonen*, jonka keräämiä on noin viidesosa Kansallismuseon nykyisistä saamelaiskokoelmien esineistä. Inarissa lapsuutensa viettänyt Itkonen teki 1910-1920-luvuilla kaikkiaan viisi laajaa keruumatkaa, jotka suuntautuivat pääasiassa kolttasaamelaisten asuinalueille Petsamoon. Kansallismuseon kansatieteellisen osaston johtaja *Ilmari Manninen* teki myös keruumatkan Petsamon Lappiin, josta saatiin esineitä Tanskan kansallismuseon kanssa tehtävää esinevaihtoa varten.

1800-luvulla kokoelmiin tulleet esineet korostivat lähinnä matkakirjojen luomaa stereotyyppistä kuvaa saamelaisista poropaimentolaisista. Esineet oli tyypillisesti tehty poron sarvesta, luusta tai turkiksista ja ne liittyivät poronhoitoon tai liikkuvaan elämäntapaan. Värikkäät ja koristeelliset vaatteet olivat myös suosittuja keräyskohteita. Yhteinen nimittäjä museoon päätyneille saamelaisesineille oli eksoottisuus: saadut esineet edustivat tavallaan vastakohtia niille piirteille, joita suomalaiseseen kulttuuriin tuolloin liitettiin. Keruutyö sai 1900-luvun alussa uuden suunnan suomalais-ugrilaisuuden innoituksesta. Keskeinen vaikuttaja saamelaisten esine-

kokoelmien taustalla tuolloin oli kansatieteen ensimmäinen professori *U. T. Sirelius*, joka esineiden keruun ollessa vilkkaimmillaan toimi Kansallismuseon amanuenssina. Hänen ohjeidensa mukaan pyrittiin keräämään mahdollisimman vanhoja tai vanhanmallisia esineitä. Keruun painopiste siirtyi näin kolttasaamelaiseen esineistöön, jonka katsottiin säilyttäneen suomalais-ugrilaisen kantakansan perintöä puhtaimmillaan.

Laajat, erityisesti Petsamon alueelle painottuneet keruumatkat päättyivät toisen maailmansodan alkamiseen. Sotien jälkeen saamelaisien esinekeruun kartoitus oli vähäistä ja lähinnä yksityisten lahjoittajien ja keräilijöiden varassa. Seuraavan kansatieteellisen keruumatkan Lappiin teki 1970-luvulla intendentti *Martti Linkola*. Hänen kaudellaan saamelaisien esineiden keruupolitiikka jouduttiin muokkaamaan uudelleen ajan vaatimuksia vastaavaksi. Sotia edeltävän ajan keruumentaliteetti ei tuntunut enää ajankohtaiselta, kun saamelaisista oli muodostunut itsetietoinen vähemmistö, joka oli itse ottamassa suuremman roolin oman kulttuurinsa tallentamisessa. Kansallismuseon saamelaisien esinekeruun tutkimisen eräänä tavoitteena oli tiedon tuottaminen myös kokoelmien sisällöstä. Tämän vuoksi kokoelmia tarkasteltiin keruun ajankohdan, hankintapaikkojen, esineryhmien sekä kartuttajien mukaan järjestettynä. Tällä tavoin sisällöstä pystyttiin tuottamaan perustiedot numeroina ja prosentteina.

Kiitän Ethnos ry:ä sekä erityisesti fil. lis. Maija-Liisa Hirveä pro gradu -tutkielmalleni myönnetystä hienosta tunnustuksesta, vuoden 2002 Ethnos-palkinnosta. Tutkielma tuskin olisi ollut niinkään ansiokas, jollei ”laadunvalvonnasta ja perustusten tarkastuksesta” olisi huolehtinut professori J.U.E. Lehtonen, mistä hänelle suurkiitos. Kiitokset myös ”pienempään pintaremonttiin” työn kuluessa osallistuneille ystäville, aina avuliaalle talkooväelle! Olen iloinen työtäni kohtaan osoitetusta mielenkiinnosta ja kiinnostuneille saatettakoon täten tiedoksi, että työ on luettavissa paitsi Helsingin yliopiston kansatieteen laitoksella myös Museoviraston käsikirjoitusarkistossa ja kirjastossa.

Niina Puurunen

Seminaareja

Ethnos ry järjestää perjantaina 26.9.2003 koko päivän kestävä koulutuspäivän aiheesta

Aluekehitystyö ja kulttuurisesti kestävä kehitys

Päivän aikana on tavoitteena pohtia mitä kulttuurisesti kestävä kehitys tarkoittaa ja mitä sen eteen tulisi tehdä.

Aiheen kannalta oleellista on se, mitä kulttuurilla tarkoitetaan. Jos kulttuuri on jotakin ihmisestä irrallista, staattista ja tietyille alueelle tai ryhmälle ominaista homogeenista ainesta (mm. esineitä, maisemia, rakennuksia, runoja, tapoja ja leikkejä), kulttuurin suojeleminen on näiden piirteiden säilyttämistä. Jos taas kulttuuri on yksilöistä lähtevässä ihmisten välisessä vuorovaikutuksessa jatkuvassa muutoksen prosessissa dynaamisesti muuntuvaa ja yksilöiden mukaan heterogeenisesti vaihtelevaa ainesta, tämän aineksen suojeleminen ei enää olekaan keskeinen, vaan oleellista on se, että yksilöillä on vapaus tähän vuorovaikutukseen ja vapaus siinä tuottaa, luoda ja muuntaa kulttuurisia aineksia.

Lisäksi voi kysyä mitkä elementit ovat tärkeitä, jotta ihmisyksilöillä myös tulevien sukupolvien aikana olisi mahdollisimman hyvä elämä, mikä on kulttuurisesti kestävä kehityksen oleellinen tavoite. Miten mm. matkailu ja kulttuurin kaupallistaminen vaikuttavat tähän? Erityisesti tämä tulee lähelle kansatieteen tutkimuskohdetta – arkielämää – kun kyse on paikallisten tai alueellisten kulttuuristen ilmiöiden hyödyntämisestä matkailussa ja kulttuuriteollisuudessa. Miten tässä huomioidaan yksityisyyden suoja, oikeus vaikuttaa omasta kotialueesta tai sen ihmisistä esitettyihin tulkintoihin ja oikeus hyötyä taloudellisesti omasta kulttuurista? Kyse on siis vallasta, myös taloudellisessa mielessä. Kysyä voi myös miten tämä eroaa entisestä kulttuurin hyödyntämisestä mm. kansallisuusaatteen tai kotiseutuliikkeen puitteissa.

Entä minkälainen voisi olla kulttuurisesti kestävä alueen imago tai kestävä kulttuurinen tuote? Miten tämä kaikki kytkeytyy taide- ja kulttuuripolitiikkaan tai aluekehitystyön linjauksiin?

Paikalle toivotaan sekä kansatieteilijöitä että muita aluekehitystyössä ja kulttuurialalla toimivia tai niistä kiinnostuneita keskustelemaan ja työskentelemään yhdessä.

Tilaisuus järjestetään Seurasaarisäätiön tiloissa Helsingissä Kansantaidekeskus Tomtebossa, Tamminiementie 1.

Tilaisuuden tarkemmat tiedot selviävät seuraamalla tiedotteita Ethnos ry:n kotisivuilla, alan sähköpostilistoilla tai kysymällä seuraavilta henkilöiltä:

Aila Nieminen (seurasaarisaatio@kolumbus.fi),

Pia Olsson (pia.olsson@helsinki.fi),

Kati Siivonen (katriina.siivonen@tukkk.fi) ja

Eeva Uusitalo (eeva.uusitalo@helsinki.fi).

Rakennusperintö – huomisen vahvuus

Hyvä maaseudun rakennusperinteen ystävä!

Kutsumme Sinut ja edustamasi tahon

Kansallisen rakennusperinnön vuoden 2003

maaseutua koskevaan seminaariin

Rakennusperintö – huomisen vahvuus

ja sen oheistapahtumiin Jokioisiin

22.-23.5.2003.

Seminaari on kansallisen rakennusperinnön vuoden maaseutua koskeva päätapahtuma.

Torstai 22.5. on varsinainen seminaaripäivä. Seminaaripäivän iltaohjelmassa on mahdollisuus tutustua Jokioisten kartanon (MTT) rakentamishistoriaan. Lisäksi muuta iltaohjelmaa. Perjantaina 23.5. on seminaariin liittyvä retkipäivä. Retki suuntautuu Jokioisten ja sen lähikuntien kulttuurimaisema-, rakennusperintö- ja maaseutuyrityskohteisiin.

Seminaarin järjestävät yhteistyössä: Maa- ja metsätalousministeriö, Talonpoikaiskulttuurisäätiö, Suomen Kotiseutuliitto ja Maa- ja elintarviketalouden tutkimuskeskus MTT. Retki järjestetään yhteistyössä paikallisten tahojen kanssa.

Seminaari ja muut tapahtumat on tarkoitettu kaikille maaseudun rakennusperinteestä, sen säilyttämisestä ja siihen liittyvistä mahdollisuuksista kiinnostuneille.

Tervetuloa seminaariin ja sen oheistapahtumiin!

Ohjelma:

Aamukahvi

9.30 Avauspuheenvuorot

Rakennusperinnön vuosi ja maaseutu,
valtiovallan edustaja

Rakennusperintö talonpoikaiskulttuurissa,

Talonpoikaiskulttuurisäätiön puheenjohtaja Lasse Ristikartano

Rakennusperintö ja kulttuurimaisema

Kulttuurimaisema, rakennusperintö ja identiteetti,

Pirkanmaan kyläasiamies Juha Kuisma, PMK -verkosto

Nyky päivästä tulevaisuuteen - MARAT -työryhmän teesit 25 vuoden takaa,

arkkitehti Liisa Tarjanne ja arkkitehti, tri h.c. Eero Väänänen

Kulttuuriympäristö suunnittelussa,

dosentti, arkkitehti Heikki Kukkonen, Suomen Kotiseutuliitto

12.00 Lounastauko

13.00 Miksi kehä kolmosen takanakin voi elää?

Kulttuurivaikuttajan puheenvuoro

Rakennusperinnön vaalimisen uudet keinot

Maatalouden muuttuva rooli yhteiskunnassa -

raaka-aineiden tuotannosta julkishyödykkeiden tuotantoon,

tutkimusjohtaja Ilkka P. Laurila, MTT

Maaseutusopimuksestako maaseudun pelastus?,

maaseutusopimusryhmän sihteeri, suunnittelija

Marjatta Koskinen, MMM

Maatilojen rakennuskanta kuntoon,

rakennusneuvos Pertti Toivari, MMM

15.00 Kahvitauko

15.30 Musiikkiesitys,

laulaja Sanna Pietiäinen ja muusikko Hannu Mattila, Jokioinen

Rakennusperinnöstä elämää ja elinvoimaa kyliin

Rakennusperintö maaseutumatkailussa,

filosofian maisteri Unto Palminkoski

Padasjoki - rakennusinventoinnista tonttipörssiin,

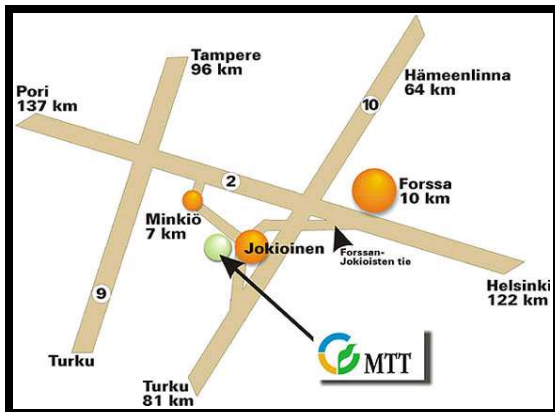
maisemasuunnittelija Paula Salomäki, ProAgria Hämeen

Maaseutukeskus, maa- ja kotitalousnaiset

Retkiohjelman ja -kohteiden esittely

17.30 Tilaisuuden päättäminen

Iltaohjelmanä Jokioisten kartanon (MTT) rakennushistorian esittely ym.
23.5. retki rakennusperintökohteisiin



Ajo-ohjeet Jokioisiin

Seminaaritekniset tiedot

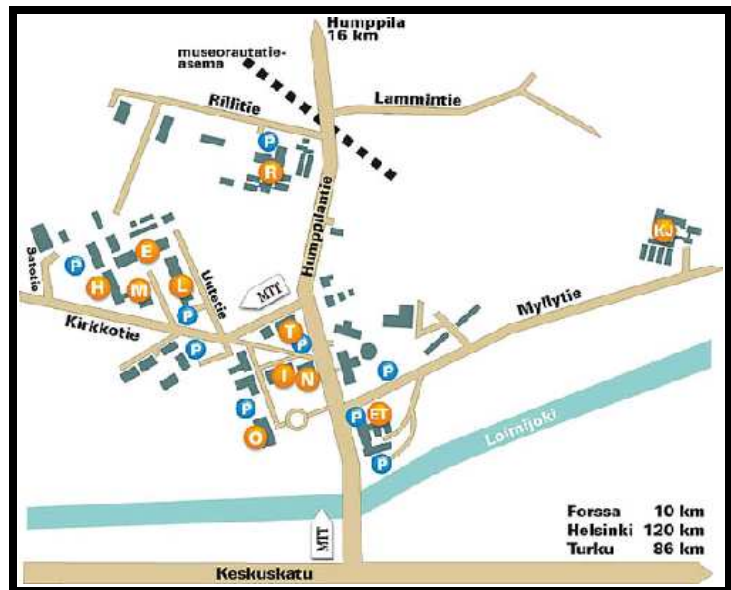
Seminaari on ilmainen sisältäen ohjelman asiantuntijaesitelmien sekä aamu- ja iltapäiväkahvit. Seminaari järjestetään Maa- ja elintarviketalouden tutkimuskeskuksen (MTT) auditoriossa (M-talo). Omakustanteinen lounas on mahdollista nauttia seminaaripäivänä läheisessä henkilöstöravintolassa. Seminaaripäivän iltaohjelmassa on mahdollisuus tutustua Jokioisten kartanon (MTT) monisatavuotiseen rakennushistoriaan. Iltaohjelmaan kuuluu lisäksi sauna ja kevyt iltapala, joista kerätään erillinen maksu.

Retkipäivän osallistumismaksu on 35 euroa sisältäen bussikuljetuksen, retkikohteiden esittelyn, lounaan ja kahvit. Osallistumismaksu kerätään retken aikana.

Ilmoittautumiset seminaariin 9.5. mennessä Suomen Kotiseutuliittoon puh 09 - 612 6320, fax 09-612 63250 tai sähköpostitse suomenkotiseutuliitto@suomenkotiseutuliitto.fi. Ilmoittautuessa pyydetään käytännön järjestelyjen vuoksi ilmoittamaan myös iltaohjelmaan ja retkeen osallistumisesta.

Majoittuminen

MTT:ssä on tarjolla yöpyjiä varten huoneita (1 kpl huoneisto 2 hengelle ja 1 kpl huoneisto 3 hengelle erillishuonein sekä 1 kpl 4 hengen huoneisto sisältäen 3 erillistä huonetta), joita voi varata suoraan MTT:stä p. 03 - 4188 3424 tai 050 - 599 2750 (Armi Lehti tai Marja-Liisa Salonen). Huoneet jaetaan varausjärjestyksessä. Lähistöltä löytyy lisäksi Könkön maatilamatkailutila,



Kartta Jokioisista

O Hallinto, yleisjohto, tiedotus. **ET** Elintarvikkeiden tutkimus, tutkimuksen tuki. **L** Ympäristöhallinta, kemian laboratorio. **E** Kasvinviljely, maaperä ja ympäristö. **H** Eläinjalostus, eläinravitsemus. **M** Tietopalvelut, kirjasto, kokoustilat **SEMINAARIN PITOPAikka**. **R** Kasvinsuoelu. **KJ** Kasvinjalostuksen biotekniikka. **T** Jokioisten kartanot. **N** Henkilöstöravintola Murula **RUOKAILU**

p. 03 - 438 5245 tai 040-575 8545, josta voi varata mökin tai tuvan palveluineen kahdelle 4-5 hengen ryhmälle.

Forssan ja muiden lähikuntien hotelleista ja muista majoituspalveluista löytyy tarvittaessa lisää yöpymismahdollisuuksia.

Lisätietoja seminaarista ja muusta ohjelmasta:

Rakennusneuvos Pertti Toivari, maa- ja metsätalousministeriö, 09-16054269
Suomen Kotiseutuliitto, 09 - 612 6320. Seminaarin tarkempi ohjelma löytyy myös Ethnos ry:n kotisivuilla!

Ilmoittautuminen rakennusperinneseminaarilla Jokioisilla 22.-23.5.03

Scanning for the Future

Tulevaisuudentutkimuksen vuotuinen kansainvälinen seminaari
5.-6.6.2003 Turussa Turun kauppakorkeakoulun tiloissa

Seminaarissa on kulttuurin tulevaisuutta käsittelevä työryhmä, johon toivotamme kaikki tulevaisuudesta kiinnostuneet kulttuurin tutkijat tervetulleiksi! Työryhmään voi ilmoittautua sitä vetäville kansatieteen ja tulevaisuudentutkimuksen alalla toimiville Anna Kirveennummelle (anna.kirveennummi@tukkk.fi) ja Katriina Siivoselle (katriina.siivonen@tukkk.fi).

Seminaarin järjestää Tulevaisuuden tutkimuskeskus ja Tulevaisuuden VerkostoAkademia

lisätietoja: <http://www.tukkk.fi/tutu/scanning2003>

Ilmoitusasioita

Turkuun perustettu Ethnos-Aura

Turkuun on perustettu Ethnoksen epävirallinen paikallisosasto Ethnos-Aura (Ethnos-Plogen)

Ethnos-Auran tavoitteena on koota kansatieteestä kiinnostuneita ethnoslaisia keskustelemaan oman alansa ajankohtaisista ajatuk-

sista ja tapahtumista kevein mielin ja epämuodollisissa puitteissa herkullisen ruoan tai pikkupurtavan ääressä. Ruoan jokainen maksaa itse, mutta hyvä seura tulee Ethnos-Auran puolesta.

Ethnos-Auran ensimmäinen tapaaminen on tiistaina 20.5.2003 klo 16.30 Ravintola Teinin Elli-kabinetissa, joka on varattu Ethnos-Auran nimellä. Päivän teemana on Tieteen ja museoiden arki.

Lisätietoja antavat:

Katariina Heikkilä (katariina.heikkila@utu.fi),
Anna Kirveennummi (anna.kirveennummi@tukkk.fi),
Helena Ruotsala (helena.ruotsala@utu.fi),
Hanneleena Savolainen (hansav@utu.fi),
Kati Siivonen (katriina.siivonen@tukkk.fi) ja
Anna-Maria Åström (anna-maria.astrom@abo.fi)

Lämpimästi tervetuloa! Välkomna!

XIIIth International Oral History Conference

Rome, Italy, 23-26 June 2004

Memory and Globalization

Call for papers

Proposals are invited from around the world for contributions to the XIIIth International Oral History Conference hosted by the International Oral History Association in collaboration with the City of Rome.

Proposals may be for a conference paper, a workshop session or a thematic panel. Only papers with a clear focus on oral history will be taken into consideration. Papers will also be evaluated according to their methodological and theoretical significance.

The specific theme for the conference is 'Memory and Globalization'. Proposals are also invited which address ongoing oral history issues and practices.

Conference sub-themes

- the processes of globalization, from above, from below, and in the middle
- local-regional-national-global relationships and impacts including the global impact of local and regional conflicts, the local and regional impact of global trends, and the transformation of local, regional, national economies and social structures
- politics with a particular emphasis on the crisis of democracy in the globalization process
- labour including ' new forms of labour' (casual, temporary, contractual, part-time, requiring mobility and adaptability , deskilling)
- resources including the commodification of resources: water, health, tourism (including cultural tourism), and the expansion of consumer culture over poor and marginal people and cultures
- transmission and preservation of memory including individual and collective memory, global forms, global corporate memory, digitisation, ethical issues
- social movements including alternative globalization or anti-globalization movements, from the local to the transnational scale
- war including the revival of war as a way of approaching international controversy
- terrorism
- migration including new types of migration (for example, the separation of national economic policies from migration policies, the increase of state regulations around their borders, the exclusion of labour migration from migration policies)
- poverty including the growth, expansion, and feminization of poverty
- development: the role of oral history, the impact of globalisation, ethics
- gender, religion, music, health and healing dealt with specifically or as a particular focus within other sub-themes
- theory and methodology

If you are interested, please send us a single-page proposal including an outline of your paper and the following details: name (with your family name in capital letters), affiliation, postal address, email address, phone and fax numbers.

Proposals (and subsequently papers) must be written in English or Spanish. If possible abstracts in the other language should be provided. At the conference there will be simultaneous translation in English, Spanish and Italian for the plenary sessions. Efforts will be made to provide informal consecutive summary translation during workshop sessions.

DEADLINE FOR PAPER PROPOSALS: 30 June 2003

The Conference Committee will confirm acceptance or rejection of your proposal by September 31, 2003. The final paper of no more than 15 double-spaced pages, must reach the conference organisers before December 15, 2003, for publication in the Conference Proceedings.

SEND PROPOSALS TO:

email: info@ioha2004.it

fax: 1-39-06-44249216. Attention: Alessandro Portelli

mail: IOHA 2004 Organising Committee

C/- Professor Alessandro Portelli

Piazza Campitelli 7

00100 Rome

ITALY

ENQUIRIES TO:

Enquiries can be directed to the IOHA 2004 Organising Committee (email: info@ioha2004.it) or to

Africa: Philippe Denis (denis@nu.ac.za)

Asia: Gunhan Danisman (danisman@boun.edu.tr)

Europe: Alessandro Portelli (alessandro.portelli@uniroma1.it)

Latin America: Marieta de Moraes Ferreira (marieta@fgv.br)

North America: Rina Benmayor (rina_benmayor@csumb.edu)

Oceania: Janis Wilton (jwilton@pobox.une.edu.au)

For background on the conference theme – ‘Memory and Globalisation’ – and for details about the International Oral History Association (IOHA), visit the IOHA website: <http://www.ioha.fgv.br>

Connecting the Circumpolar World

The 8th Circumpolar Universities Cooperation Conference

November 7-10 2003

Whitehorse, Yukon

Call for Papers

With a continuing and growing focus on circumpolar issues, northern institutions and governments are relying on the diverse connections that have developed between regions, agencies, NGOs, academic institutions and the various levels of government. However, there has not been a great deal of research to examine and assess the nature and effectiveness of such “connections” in the north. How are institutional structures responsible for northern development using connections? What is the nature of those connections and how are they promoting sustainable northern development? Are northern universities and colleges doing enough to work with and develop the connections needed for healthy and sustainable communities in the north?

Conference Objectives

The objective of this conference is to encourage increased interaction among people of different cultures in the north, and to consider how northern communities benefit from various kinds of social, cultural, academic and economic connections. Research in this area should provide participants with greater understanding of how to use connections to strengthen and develop their communities.

You are cordially invited to submit original papers on the conference themes identified below. Language of the conference is English, and no translations will be made. A two-page (500 words) abstract of the proposed paper must be submitted by May 26th, 2003. Abstracts must include sufficient details to permit adequate review and selection. The authors will be notified no later than June 25th, 2003. Deadline for completed papers is August 15th, 2003.

Circumpolar Economy: connections in northern technology, trade, business, and enterprise; cross-cultural and traditional social connections; capacity building.

Health, Welfare and Lifestyles of Circumpolar Communities: tele-health and telemedicine; cross-cultural connections in wellness; making regional connections through research.

Circumpolar Education: technological connections for education; the University of the Arctic and new connections for arctic scholarship; the integration of indigenous knowledge; distance delivery in the north; north-south or north to north? -- connecting circumpolar peoples; research and issues of ownership; connecting researcher and subject through participatory action research

Circumpolar Environment: connections between resource management and indigenous environmental knowledge, between industrial expansion and resource stewardship in the arctic; between capacity building and sustainable development; and between regions.

Circumpolar Language and Culture: connections between the preservation of language and culture; cultural activities and wellness; literature and orature.

Key Dates

May 26, 2003 Abstracts must be submitted

June 25, 2003 Authors will be notified

August 15, 2003 Completed Papers must be submitted

November 7-10, 2003 Conference

Circumpolar Universities Association (CUA)

CUA is an organization for co-operation between universities and other institutes of higher learning and research in the North. The Association's role is to represent the interests of higher education in the circumpolar North to governments and non-governmental organizations.

In order to implement its aim, the Association arranges meetings and conferences and acts as a link between member and non-member universities, research institutes and individuals as they seek contacts with each other within the circumpolar region. Every two years, the Association arranges the Circumpolar Universities Co-operation Conference, hosted by a member institution.

Contact:

Arts & Science Division

Yukon College

Box 2799

Whitehorse, Yukon

Canada Y1A 7A2

Phone: 867 668-8770

Fax: 867 668-8805

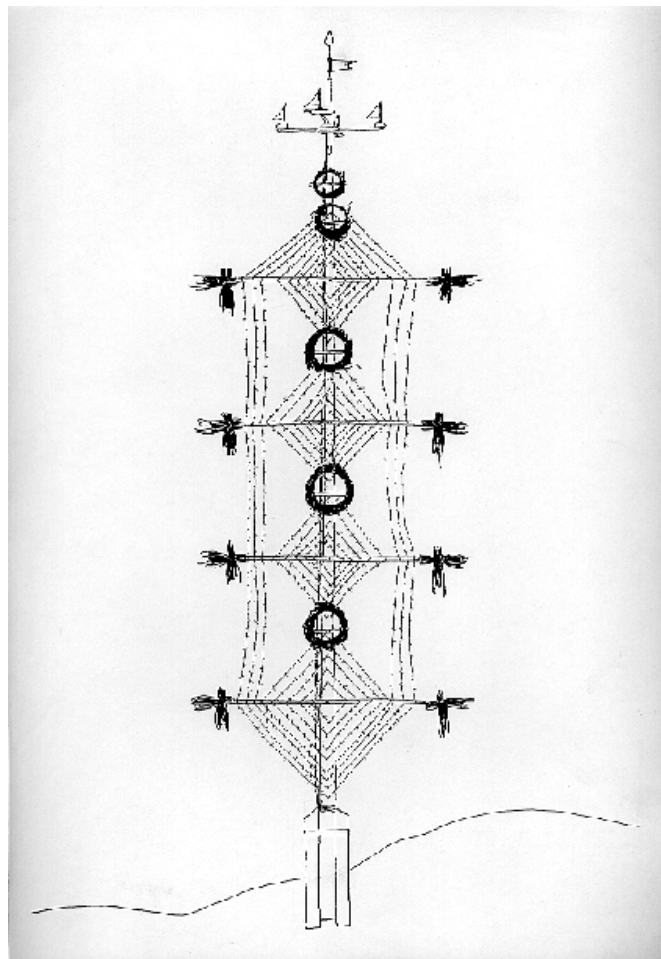
Email: tlambert@yukoncollege.yk.ca

arts-science@yukoncollege.yk.ca

Web: www.yukoncollege.yk.ca

Jäsenmaksut

Tämän tiedotteen mukana toimitetaan vuoden 2003 jäsenmaksukuitit. Jos kuitti häviää tai joutuu hukkaan, voi maksun suorittaa yhdistyksen tilille **SAMPO 800013-952844** viitenummerolla **17996**. Jäsenmaksu on 20 euroa varsinaisilta jäseniltä ja 10 euroa opiskelijoita. Ethnologia Fennica sisältyy hintaan.



Hyvää kesää kaikille ethnoslaisille

Yliopistopaino
Pikapaino
2003